

Livet vant, dets navn er Jesus!

I løpet av livet erfarer de fleste av oss gleder og sorger, dramatiske hendelser, mennesker som støtter oss i tykt og tynt, og de som snur sin kappe etter vinden. Vi har sett myndigheter i arbeidsliv og politikk som klamrer seg til makten og utøver den til beste for sine egne interesser. Men vi har også opplevd ledere som har brukt sin myndighet til beste for fellesskapet og de som strever med livene sine. Slik er det å være menneske og dess flere år vi lever, dess mer ser vi at livet er mangfoldig og sammensatt og ikke lar seg forutbestemme.

Den kristne påsken inneholder alt dette i løpet av en drøy uke. Fra palmesøndag til 2. Påskedag utfoldet et helt menneskeliv seg i alle dets farger den gangen i Jerusalem. I 2000 år har hver generasjon fra alle verdenshjørner gjenkjent sine egne livs drama i denne ukens begivenheter. Derfor har de gitt grunnlag for menneskers livstolkning, livsretning og livshjelp. Dette har stimulert en utrolig rikdom i musikk, litteratur og billedkunst. Disse kunstuttrykkene gir enestående bilder av hvordan ulike tider har latt sin tids viktigste utfordringer forme sin opplevelse og tolkning av påskeukens begivenheter. Dette gir oss og vår generasjon frimodighet til å lete etter de elementene i dramaet som vi synes gjenspeiler vår virkelighet og vår tids utfordringer.

Påskefortellingen er enkel. Jesus kommer inn i Jerusalem, den religiøse maktens sentrum, med sine tilhengere. Han lar seg hylde som folkets leder, men fremtrer som en annerledes leder ved å velge folket og ikke makthavernes transportmiddel, nemlig eselet. I Jerusalem gjør han det han har gjort hele tiden og som har skaffet ham tilhengere og motstandere: Jesus refser de rike som utnytter folk ved å kaste pengesedlene og handelsmenn ut av tempelet. Og han helbreder mennesker som er syke og utstøtte.

Torsdag feirer Jesus et godt måltid med sine nærmeste tilhengere, og blir arrestert etter at en av dem har forrådt ham. Myndighetene anklager ham for religiøse og politiske forbrytelser. De dømmer ham til døden. Etter tortur, blir han henrettet ved korsfestelse, en svært smertefull måte å dø på. Hans tilhengere får gitt ham en skikkelig grav som blir bevoktet av myndighetene. Alikevel er graven tom da hans nærmeste kvinner kommer og skal pleie den døde kroppen. De får forklart at Jesus er oppstått fra de døde.

Tilhengerene hans blir likevel svært bekymret for hva den tomme graven kunne medføre av forfølgelse og stengte seg derfor inne. Men i løpet av kort tid blir de forvandlet til en offensiv bevegelse som forteller til alle at Jesus sto opp fra de døde og at han er den lovede Messias som skal gi alle mennesker og folkeslag håp om liv og evig liv. Oppstandelsen vendte død og fortvilelse til liv, håp og livskraft.

Nøkkelen til kirkens grunntolkning av disse begivenhetene, er at Gud selv er aktøren i dramaet. Det er Gud selv som lar seg hylle på et esel, det er Gud selv som helbreder og refser, det er Gud selv om feirer sitt siste måltid og som fengsles, tortureres og henrettes av datidens religiøse og politiske ledere. Og det er Gud selv som bekjemper døden og seirer. Derfor er påsken en tid for håp og glede. Gud kjenner oss, kjemper sammen med oss og gir oss alle del i sin seier over ondskap og hat, både det vi selv bærer i oss og det som rammer oss fra andre.

Vi inviteres til å se våre liv i Guds erfaringer. I den korsfestede ser vi Guds totale identifikasjon med vår og andre menneskers sårbarhet, smerte og lidelse. I den oppstandene ser vi den allmektige Gud som viser oss at livskraften er sterkere enn dødskreftene og at Gud er Herre over alt levende, synlig og usynlig.

Hele påsken handler om det Gud gjør for vår skyld. Det er Guds kjærlighet til menneskene som gjør at Gud i Jesus gjennomlever denne uken. Det er ikke for sin egen skyld, men for menneskenes skyld Gud lar seg korsfeste og død. Og det er for vår skyld Gud viser verden at døden ikke kan holde på Gud.

Guds raushet og kjærlighet gjør at Gud ikke vil beholde makten og seieren for seg selv som så mange av oss har tendenser til å gjøre. Gud inviterer oss alle til å ta del i seieren uavhengig av sosial status, kulturell og nasjonal tilhørighet, kjønn eller troskraft. Gud lar sin seier gjelde oss alle. Oppstandelsens kraft sprenger ikke bare dødens lenker, men river også ned alle de murer og stengsler vi bygger mellom oss, som individer og fellesskap. Derfor er 1. Påskedag også en fest for livet vi lever før døden. Den gir retning for livene våre. Vi får frimodighet til å ta del i Guds fortsatte kamp mot stengsler og murer, undertrykkelse og urettferdighet, svik og umyndiggjøring, alt dette som er dødskreftenes ansikt i vår hverdag.

Jeg har møtt mange mennesker som kjemper mot fattigdom, urettferdighet og nød. De kan fortelle om overgrep fra de nærmeste, utbytting fra politiske makthavere, fengsling og tortur, manglende helbredelse for sykdommer, mangel på mat og vann, ensomhet og svik fra de nærmeste, opplevelse av Guds totale fravær i deres lidelse. Alt dette er tilstede i Påskens fortellinger. Og alt gjennomlever Gud selv. I dette gir påskens håp til dem og oss alle. Gud lar oss ikke død fra seg, men er med oss og tar oss med til seg.

Hver eneste påske gis vi mulighet til å erfare dette dramaet i de mange kirkene vi er velsignet med i landet vårt. Og hver eneste søndag feirer vi Jesu oppstandelse i gudstjenestene våre. I hver eneste dåp gjennomlever vi påskens begivenheter. Og i hver eneste nadverd inviteres vi til å feire livets seier sammen med den korsfeste og oppstandne.

Påskens budskap ble formet for 2000 år siden i Jerusalem. Det erfares i livene våre når vi ser livskrefter bryter frem. Det kan oppleves i våre kirker hver dag i den stille uke og hver eneste søndag formiddag. Som salmen sier: livet vant, dess navn er Jesus!

Påskens budskap gir oss et fundamentet vi kan leve og død på, nå og i all evighet.